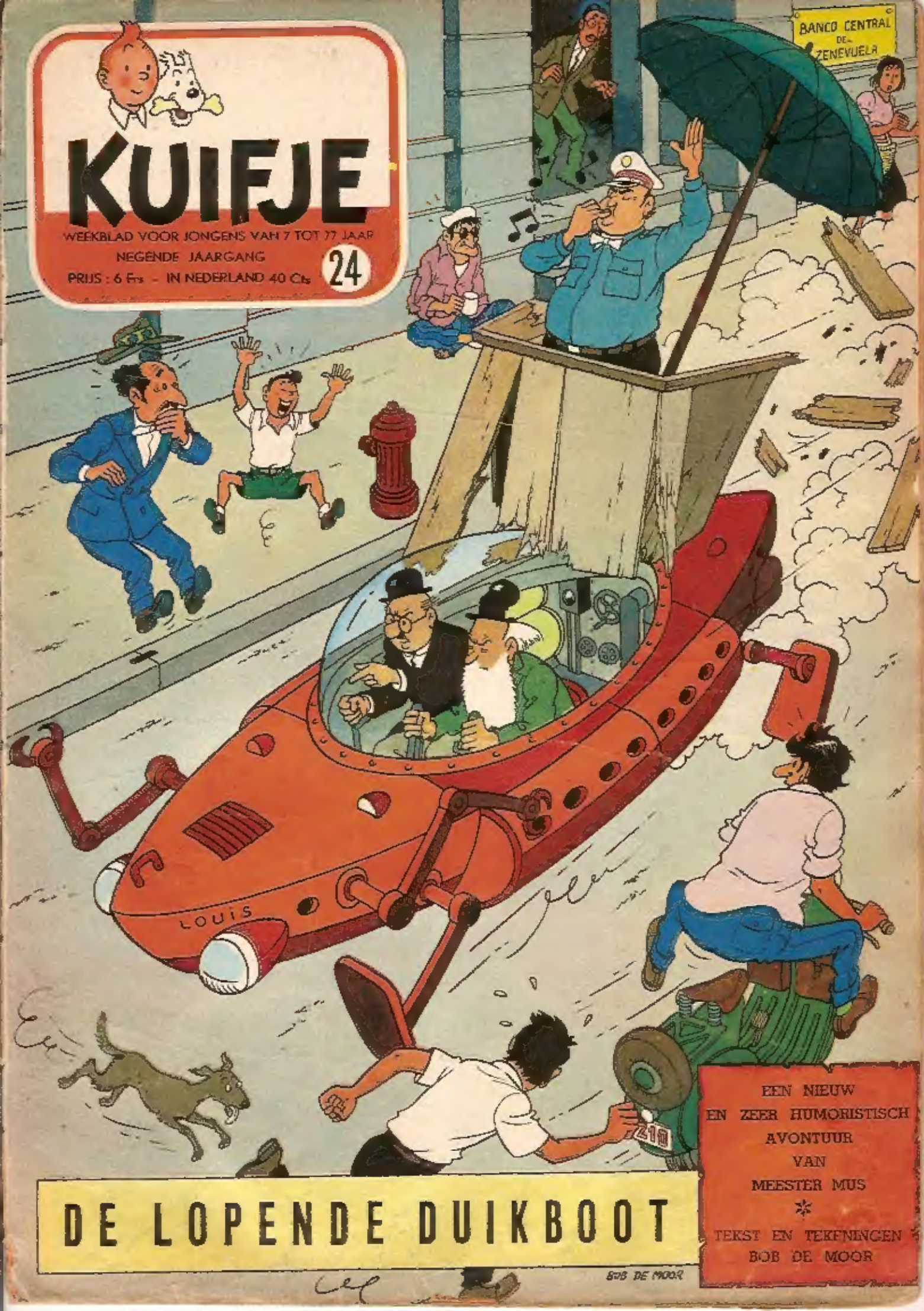
KUIFJE
WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
NEGENDE JAARGANG
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts
24
BANCO CENTRAL DE ZENEVUELA
LOUIS
DE LOPENDE DUIKBOOT
EEN NIEUW EN ZEER HUMORISTISCH AVONTUUR VAN MEESTER MUS
TEKST EN TEKENINGEN BOB DE MOOR
BOB DE MOOR

Tiens, wat ik hier vind : op deze oude landkaart staat de ligging van een gezonken goudschip aangeduid! Dat moet ik aan prof. Nicodemus tonen !

Dat is fijn, meester Mus ! We gaan die schat opsporen ! Ik leg juist de laatste hand aan mijn jongste uitvinding : een zakduikboot voor grote diepten...

...Wat denk je van mijn « Louis » ? We zullen vlug een paar proefvaarten maken en dan gaan we de schat zoeken.

Prachtig idee, professor ! Ik ga alles in gereedheid brengen voor de reis.

Enkele dagen later steken prof. Nicodemus en meester Mus met de « Louis » in zee.

Een week later...

Volgens de kaart moet het goudschip hier liggen : 26 mijlen ten Noorden van het Croccoeiland, en 17 mijlen van de kust van Zeevuelo.

Buenos Dias, senores ! Zoals afgesproken ben ik hier met mijn twee sloepen om de opgehaalde kisten te bergen.

O.K., capitan ! Hond u gereed ! We gaan duiken. Tot subito !

Diepte : 500 meter.

Diepte : 1000 meter.

Diepte : 1600 meter. We hebben de bodem bereikt. Oef !

Hoera, hier ligt het goudschip ! Opgelet, nu ga ik je de speciale eigenschappen van mijn duikboot tonen.

Een druk op een knopje, en aan de voor- en achtersteven komen mechanische ledematen te voorschijn, die de « Louis » toelaten op de zeebodem te wandelen en hindernissen uit de weg te ruimen. Zie hoe ik die kist met goud ga grijpen...

Amai, professor ! Hoe speel je dat toch allemaal klaar ?

Och, ik doe het na mijn uren...

Pak aan, capitan! Wij duiken weer!

Enkele uren later...

Dit is al de 24e kist! We zijn op weg multimillionair te worden, professor.

We gaan gauw terug ! Er zijn er nog.

En dat is nummer vijf en dertig...

He! Hallo! Is er wat aan de hand, capitan ? Een lek ?

Neen, te zwaar geladen !

Enige tijd later...

Wat ? Die andere sloep is leeg ! Waar zijn de kisten, amigo ?

Gestolen... werd overvallen door gemaskerde kerels met motorboot...

...Sloegen mij neer... Vluchten met kisten... Excuseer, kan niet meer vertellen. Ga weer flauw vallen...

Maar zo gaat de vlieger niet op ! Professor we zetten de achtervolging onmiddellijk in !

Geef gas, prof. Ze gaan er vandoor met een vrachtwagen waar ze kisten op overgeladen hebben.

Haha ! De sukkelaars !... Aan land zullen ze niet veel uithalen met hun duikboot.

Slaagde mijn plan niet prachtig, Bill? Toen ik bij die uil van een Niendemus werkte kon ik een blik werpen op de kaart van die schoolmeester. De rest was kinderspel. U verwittigen, naar de plaats gaan waar de schat lag, en alles was O.K.

Professor, we moeten de achtervolging stop zetten. We zijn op het droge...

Geen nood, meester Mus !

De pootjes van de « Louis » zullen ons nu onschatbare diensten bewijzen...

Val nu omver ! Dat tuig kan rijden ! Allee, lopen... Sneller, chauffeur !...

Hola, die lappen de nieuwe verkeersreglementen aan hun zolen ! Kom, collega, we gaan die doodrijders op het boekske zetten !

Heu... Heu... een lopende... duik... boot... Dat moet de rivierpolitie maar opknappen. Dat is geen werk meer voor ons...

Daar zijn de eerste huizen van de stad. Ze zullen ontsnappen, professor !

We halen hen in ! Hoera !
Al ! Ze konden nog net op tijd het kruispunt oversteken. Let op ! Let op !
BOEM
Verdorie, ik zie geen steek ! Waar zijn de schurken ?
Ha, ik zie ze weer !
Intussen achter een bocht...
Rij maar door, ik verzette het waarschuwingsbordje dat voor de werken stond
Professor, pas op, een kuil ! Te laat !
Niks te laat... Een sprongske, en...
Ai, zijn rechtervoorspoor gebroken ! We zullen niet meer zo vlug vooruit komen.
Stoppen, professor ! Daar staat hun vrachtwagen Ze dragen de kisten in dat huis.

Volgende week : MUITERIJ OP DE « BOUNTY ».

KUIFJE WORDT IN DE VIER WINDSTREKEN GELEZEN!

DAT deze verklaring niet ijdel is, weten vele lezers reeds lang. Ze wordt eens te meer bevestigd door de briefomslagen met postzegels uit verschillende werelddelen die ons ter gelegenheid van de Grote Prijsvraag hebben bereikt. We kregen niet alleen inzendingen uit België en Nederland, maar tevens uit Frankrijk, Duitsland, Zwitserland, Italië, Spanje, Portugal en Joegoslavië.

Verder brachi de postbode ons brieven uit Belgisch Kongo, Marokko, Israël, Canada, de Verenigde Staten, Mexiko, Argentinië, en zelfs uit het bedreigde Saigon in Indo-China!

Al deze brieven met hun vreemde postzegels hebben ons enorm genoegen gedaan, want zij geven al onze medewerkers de overtuiging dat ze niet alleen werken voor de jongens en meisjes uit eigen land, maar tevens voor de jeugd uit zoveel vreemde landen.

« Kuifje » wordt van dag tot dag meer en meer een symbool van wereldbroederschap onder de jeugd. Wanneer die jeugd van vandaag elkaar beter heeft leren kennen, dan zal die morgen, wanneer zij de toekomst zal maken, geen zin meer hebben om broederoorlogen te voeren.

Dit briefje besluit ik met de volgende verzen, die ik als een boodschap doorgeef aan al mijn vrienden en lezers, waar ze ook mogen wonen en werken:

REIK ONS UW HAND KAMERADEN,
DAN GAAN WE TE SAMEN VOORAAN,
DAN MAG ONS DE WERELD VERRADEN,
ONS VRIENDSCHAP BLIJFT IMMER BESTAAN!

Kuifje

GRENADIER VICTORIA VERTELT...

EEN MOOIE KOERS

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in hello door : De Druk, C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tél. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 4 per kwartaal.

17-6-54

't Prinske

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

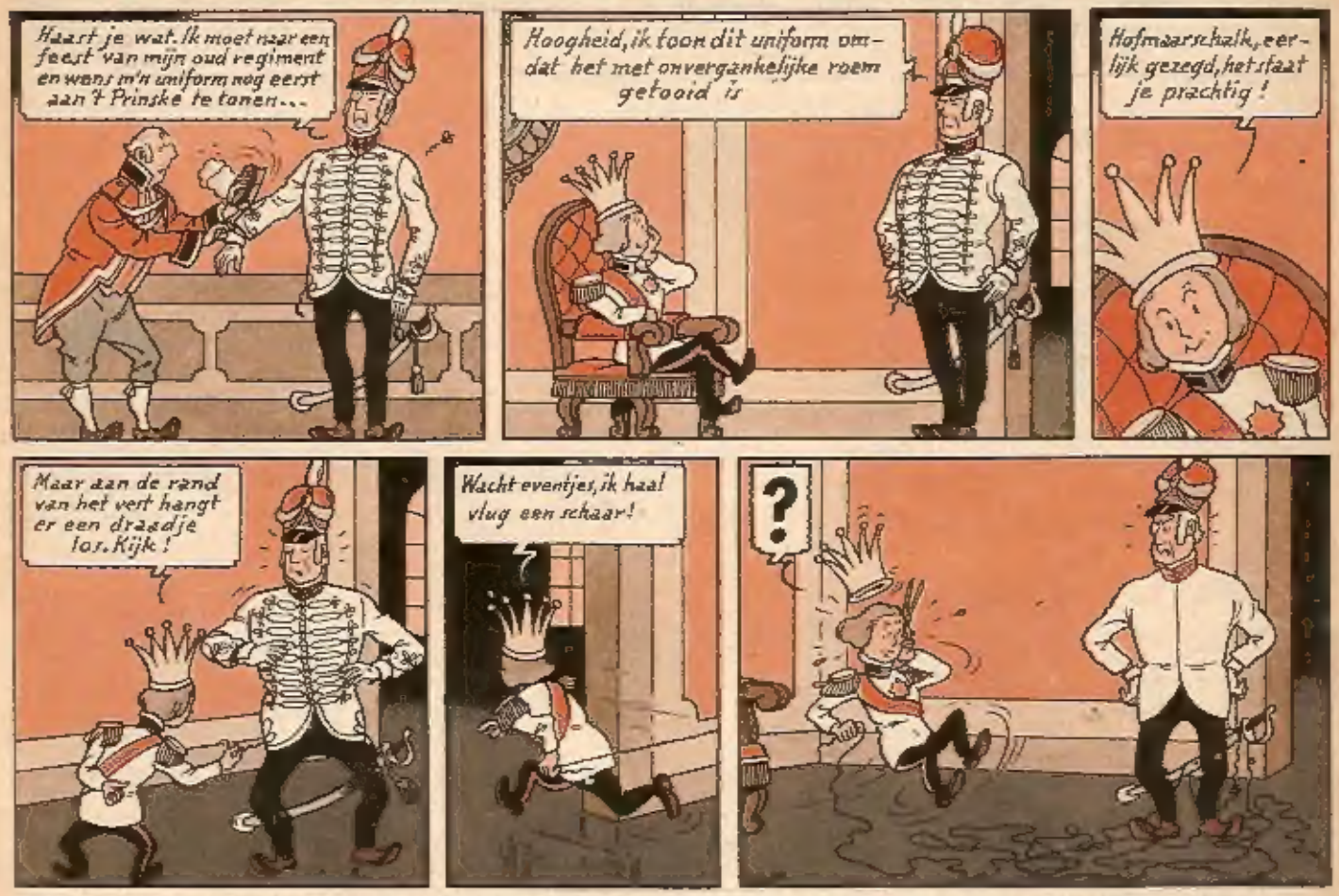

DE KUIFJE'S BON

DE GESCHIEDENIS VAN DE VLIEGTUIGEN

OORLOG 1939-1945

is te illustreren met tien reeksen van zes chromo's «ZIEN EN WETEN»

DE NEGENDE REEKS IS ZO JUIST VAN DE PERS!

Stuur honderd PUNTEN naar KUIFJE, Dienst T. en onmiddellijk krijg je zes prachtige kleurreproducties van 14 op 20 cm. We herinneren er je aan, dat er een album bestaat énig in zijn genre waarin je al je chromo's kan bewaren. Voor iedere chromo staat er in dit album een begeleidende tekst en aldus heb je de geschiedenis van de luchtvaart, tijdens de oorlog 1939-1945, in woord en beeld. Je kan dit album verkrijgen in de KUIFJE's WINKEL, Lombardstraat, 24, te Brussel tegen de prijs van 50 F (in kartonnen omslag), of 60 F voor de luxeuitgave in vollinen band. Je kan het ook franco thuis krijgen zo je 50 F (of 60 F) stort + 5 F voor de verzendingskosten op P.C.R. 1909.16 van KUIFJE-BRUSSEL.

JE VINDT DE KUIFJE's BONS OP DE PRODUCTEN VAN

VICTORIA • KOLYNOS
HEUDEBERT • HORTON
MATERNE • PALMAFINA
SKI & FRANCO-SUISSE
PROSMANS • PILSEN
TOSELLI • PANA-

VOEG DEZE BON BIJ JE COLLE

...e landen van de wereld. Toen Romeinse hersenen zwierf en ik met deze dreigende wolkenhemel op donkere geelfilter opgesloten en zie-lieke

CHLOROPHYL tegen de zwarte ratten

Chlorophyl werd door de zwarte ratten gevangen genomen en er ook in een kooi gezet. Zijn vriend Torpedo gaat op zoek...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

KUIFJE (weekblad) — Redactie
Gedrukt door : De Drukk. C. Van Cam

(Wordt vervolgd.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE, ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT: LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

DE SCHATTEN VAN FAROEK

VOOR enkele weken werden, in Egypte, de schatten van de gewezen koning Faroek bij openbare veiling verkocht. In deze verkoop kwamen allerlei unieke voorwerpen voor. Zo onder meer twee gouden Paaseieren versierd met briljanten en emaillwerk. Men kan ze open maken, en er zitten allerlei kleine meesterwerkjes in edelsmeedkunst is verborgen. Het eerste ei werd na een betwisting tussen een Britse en een Amerikaanse liefhebber voor niet minder dan 850.000 B. frs verkocht. Het tweede gouden ei was afkomstig van het hof van tsaar Nikolaas van Rusland. Na een nieuwe betwisting werd het voor 950.000 frs verkocht!

Bij mensenheugenis werden nergens ooit eieren duurder betaald.

Tot de prachtstukken van Farouk's verzameling waardevolle voorwerpen, behoorden verder nog Frederik de Grote 's snuifdoos. Het doosje werd voor het civiel prijske van 1.950.000 frs verkocht.

Voor zeldzame uurwerken had de gewezen Egyptische koning ook een zwak. Hij bezat horloges in de vorm van muziekinstrumenten, revolvers, astronomische uurwerken. En dan hebben we nog zijn serie muziekdozen niet vermeld en zijn automaten. (Herinner je je nog vervolgroman over de grote automatenbouwer?) Een zingende vogel-automaat werd verkocht voor 85.000 frs. Een andere automaat bracht 200.000 frs op.

De hele verkoop werd geleid door een Engelse specialist die op dergelijke markt thuis is en in vijf verschillende talen de debatten tussen de liefhebbers wist te leiden. De man zal er ook een schone stuiver aan verdiend hebben.

De TENTEN en KAMPEER-GERIEF

GOVERNOR

DE BESTE KWALITEIT!

- Het spijt me dat ik de kwaliteit en het comfort van het kampeergeriet - GOVERNOR - niet vroeger heb gekend! -

AEGHOUDOO

GEEN WILHELMUS MEER IN INDONESIE

DE Indonesische regering heeft de openbare uitvoering van het Nederlands nationaal volkslied verboden. Eeuwen lang heeft het over de Indonesische archipel geklonken. In de thans te Djakarta officieel herdoopte stad Batavia wonen nu nog steeds 40.514 Nederlanders, dat is zoveel als de bevolking van een klein stadje uit het moederland.

DUIZENDEN JONGENS EN MEISJES

hebben zich reeds laten inschrijven in Kuifje's grote club. Ieder dag bereiken ons uit alle hoeken van het land nieuwe inschrijvingen. Ben jij reeds lid van onze Club? Draag jij reeds je lidkaart op zak. Heb jij reeds een Kuifje's insigne? Kun jij reeds geheime boodschappen schrijven en ontcijferen met behulp van onze rooster? Laat je vandaag nog inschrijven. Stel het niet uit tot morgen!

GOED VOOR ALLE WERKEN

DIT vliegtuig is een van de modernste machines van de Britse luchtvloot. Het is een straaljager die geschikt is voor alle weersomstandigheden. Het werd gebouwd in de De Havilland-werkhuizen en behoort tot de familie van de Vampire's en de Vernon's. Deze machines zijn uitgerust met twee Rolls Royce motoren. Deze machine heeft verschillende voordelen op de vorige Meteor-modellen en andere. Ze is uitgerust met electronische navigatietoestellen en kan bij dag en bij nacht ingezet worden.

OM EEN DRAAI ZEKERDER TE NEMEN

vond een Duits ingenieur, uit Wiesbaden, een nieuw soort stuur uit, dat hiernaast afgebeeld staat. Het gaat hem om een stuur dat maar half zo groot is (slechts de bovenste helft) als een gewoon stuur, en links en rechts een tamelijk dikke knop heeft. De uitvinder somt volgende voordelen van zijn nieuw stuur op: men kan makkelijker in en uitstappen, want men wint met dat «halve stuur» heel wat plaats. Het voornaamste voordeel is echter dat, bij een plots opdagende verkeershindernis, men met een enkele hand dank zij deze stuurbollen kort uitwijken kan en even snel in de normale richting terugkeren. Is het maar een proefsel zoals er zoveel zijn of hoeven we nog meer over deze nieuwigheid? De toekomst zal het uitmaken. Het zou volstaan dat een groot wagenmerk voordeel ziet in deze revolutionnaire stuurverandering en de uitvinding zou weldra algemeen gekend zijn.

ITALIE is ongetwijfeld een van de mooiste landen van de wereld. Toen ik vorigen jaar langs de oude Romeinse heirbanen zwierf en ik even uitstapte, viel me dit maalveld met deze dreigende wolkenhemel op. Gauw mijn fototoestel genomen, en donkere gefilter opgezocht en zie hier het resultaat van dat toevallig kiekje.

DE GEBARENTAAL DER INDI

DE Indianen van Noord Amerika zijn de enige mensen, die de gebarentaal tot een hoge perfectie hebben gebracht. Ze gebruikten die gebarentaal dan ook in het dagelijks leven. Bij de andere volkeren dienen de gebaren om het woord te onderstrepen, bij de Indianen vormen de gebaren een zelfstandige taal of indien je wilt een zelfstandig uitdrukkingsmiddel. De Roodhuiden waren eertijds nomaden. Tijdens de lange omzwervingen op zoek naar bizons, ontmoetten de Sioux — om slechts een stam uit te kiezen — andere Indianenstammen.

Men rookte de vredespijp of men haalde de strijdbijl te voorschijn. In ieder geval werd er gepraat. Iedere stam sprak zelfs zijn eigen taal en een verstandhouding was slechts mogelijk bij middel van gebaren die allen begrepen.

Alle Indianenstammen gebruikens om de weg aan te duiden te delen aan de vrienden, die Op de vlakke prairie gebruik en gras; in het woud en in bij middel van stenen, boomtafen van bepaalde tekens op

Soms gebruikt de Indiaan stambroeders een nieuws mid

Heden gebruiken de Roodhu telefoon om hun verwanten slechts nieuws te laten gewor

Toch zijn er in de eeuwvisie nog jongens die zich Sioux hebben eigen gemaakt bruiken ook. Ik ben er van een heel reeks kennen. Wie hier een kans!

DE AVONTUREN VAN JO, JETJE EN JOKKO DOOR HERGE

DE NAJA

ANEN

DE HANDENTAAL

4. INDIAAN (De rug van de linkerhand wrijven met de handpalm van de rechter).
8. TIPI (De Indianen leni
11. PIJL
12. LIKGEN (Gevorkte tong)

ROOKSEINEN.
1. Het kamp is hier
2. Help!
3. Goed nieuws
4. Iedereen naar de vergadering

STENEN, TAKKEN GRAS, BOOMSTAMMEN

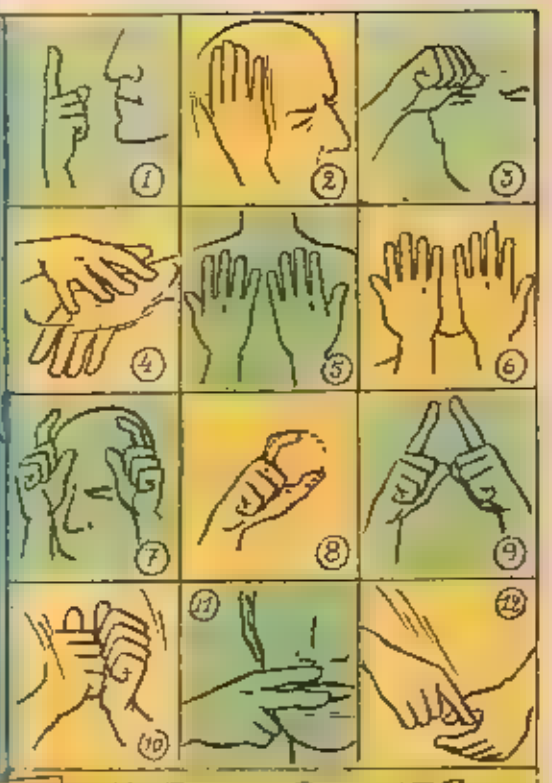

EEN ZIN

HOE OUD BEN JE?

-JIN - WINTER- HOEVEEL-

AVALLEI

De familie Lepelaar gist naar het lot van de mens over. Tijdens de dorpsraad van Steenbrugge verdwijnt ook [illegible]

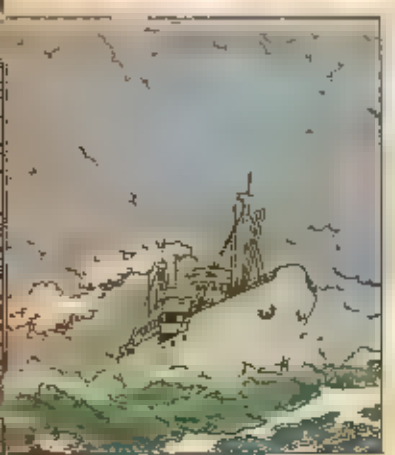

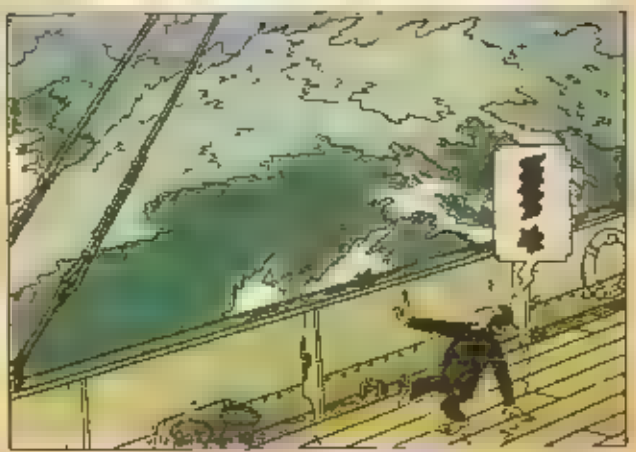

MOZART

HET KIND DER GODEN

EEN groot en bekend Frans auteur, die altijd triestige boeken schrijft, zei eens: « Ik zou graag kunnen schrijven zoals Mozart componeerde. Hij heeft de mensen iets schoons, iets vreugdigs nagelaten, iedereen die de muziek van Mozart hoort glimlacht, en is gelukkig. Misschien maag ik er eens zo

Wolfgang Amadeus Mozart, in die naam ligt een hele wereld, werd op 27 Januari 1756, in het mooie Salzburg geboren en was, zoals men dat heet, een wonderkind. Vermits hij een wonderkind was, is het geen wonder dat hij, gelukkig en blij, was en de mensen iets van zijn overvloed schonk. Dat kan men inderdaad aannemen, doch in werkelijkheid waren de kinderjaren van Mozart hard en droevig. Zijn vader, een goed muzikant, had heel vroeg het talent van zijn zoon ontdekt, ontwikkeld het, en reisde met Wolfgang heel Europa door. Als zesjarige jongen geeft hij reeds concerten en als hij acht jaar is wordt hij te Parijs toegejuicht.

Wolfgang A. Mozart is een heel tengere jongen met een te groot hoofd en te triestige ogen. Het grote clavicymbaal is te hoog voor hem en men legt een paar dikke kussens op de stoel, opdat hij gemakkelijker bij het klavier zou kunnen. Zijn spel is wondermooi en de juwelen en de geschenken die het kind krijgt, verdwijnen in de koffer van de vader, terwijl Wolfgang zelf nooit rust krijgt, altijd moet studeren, altijd met botsende botsende koetsen van de ene stad naar de andere gevoerd wordt en tot driemaal toe doodziek is van pokken.

ALS jongen van tien jaar componeerde Wolfgang zijn eerste stukjes en hierin vinden we een melancholie en stil heimwee. Dat fijne weemoed schemert door in al zijn latere werken, al zijn ze nog sprankelend van vreugde en levenslust. De uitputtende, droevige jaren als wonderkind zijn wellicht de oorzaak van de vroegtijdige dood van de geniale Mozart. Hij sterft in een volksbuurt van Wenen op 5 December 1791, dus pas vijf en dertig jaar oud.

Maar, vertelden we niet dat Mozarts muziek gelukkig maakt. Ja, dat doet ze en Mozart, die de mensen altijd met een liefdevol en blij hart tegemoet trad, zou het waarschijnlijk niet goed vinden moesten we een droevige bladzijde uit zijn leven verhalen, we staan ze dus om en zoeken een zonnig stukje.

Vrolijk was de reis naar Praag in gezelschap van zijn vrouw in de herfst 1787. De opera van Praag zou « Don Juan », zijn nieuwste werk onder zijn leiding opvoeren.

Ons zou zo'n dagenlange langzame reis per koets afschrikken, maar in die tijd waren de mensen nog niet zo gejaagd, daarbij dacht Mozart aan zijn werk en de overwinning, die hij eindelijk op zovele intriganten had behaald, en Constanze dacht aan Praag, de mooiste stad aan de Donau, vol weelde en schittering. De derde dag van de reis moest Mozart geduric uitstappen om, zoals hij zei, de wonden waardoor ze reden van dichtbij te zien, te voelen en te rieken. Hij liet niet af eer ook Constanze uitstapte, en met hem tussen de hoge bomen over het mos liep.

Zo'n woud is het heerlijkste dat er bestaat. Als kind zag ik de Alpen en de zee, de schoonste steden van Europa, maar hier voel ik me leven, me dunkt hier zou ik zelfs dichter kunnen worden!

Meteen haalde hij een stuk papier uit zijn zak, en zocht of hij nergens iets kon ontdekken om te schrijven, maar Constanze maakte zich meester van het vel en zei met bezorgd gezicht:

We komen nooit op tijd!

Vooruit dan maar, we rijden verder.

Maar kon Mozart niet schrijven, hij zong, hij zong met de bedoeling dit toch eens op het papier te zetten. Onderwijl praatte hij over Wenen, waar de vrouwen 's morgens hun was goed in de Donau komen spoelen waar 's avonds blij en onbezorgd gedanst wordt en toen verklapte hij ook aan zijn vrouw hoeveel pret hij beleefd had tijdens het laatste groot volksfeest, waar hij als Pierrot de leute had geleid.

— Wat? Was jij die gekke Pierrot? Constanze beproefde een boos gezicht te zetten, maar het lukte haar niet omdat dit grote volksfeest te luimig en te prettig geweest was al hadden ze de volgende morgen ook geen cent meer gehad. Geld was bepaald een zwart hoofdstuk in het gezin van de Mozarts, maar ze zouden er nu maar liever niet aan denken, want « Don Juan » zou een succes worden.

DE vierde dag van de reis hing de melodie uit het bos nog altijd in het hoofd van de componist en toen er een wagenas brak en het verscheidene uren zou duren voor ze verder konden vond Wolfgang dit een gelukkig toeval.

Constanze ging de afspanning binnen, ze was moe en zou trachten een paar uur te slapen.

Tot straks ... Zorg er voor dat we vanavond een hoentje krijgen, of een lekkere eierkoek is goed ook. Ik ga wandelen.

En weg was Mozart.

Wat een mooie tuin. En wat heerlijke fruitbomen! Zou dat privé bezit zijn? Het weze voor mijn part van de groothertog zelf. Ik ga toch even een kijkje nemen.

En zo wandelde Mozart langs paden en dreven geurend van de herfstkleuren tot hij onder een appelboom een bank zag staan.

Hij zette zich neer en begon te schrijven. Na een tijdje kittelde de fijne geur van de rijpe appelen hem zodanig in de neus en kreeg hij zo'n lust dat hij een appel afplukte en er gretig in beet. De sappige appel was bijna opgesmuld, als er opeens een man met een hark op de schouder van achter een boom te voorschijn kwam.

Maar mijnheer, mijnheer, wat doet u hier? Hoe waagt u het hier een appel te plukken?

Is dat zo verschrikkelijk? Ik had grote dorst, ziet u. Ik kom van Wenen.

Al kwam u van Berlijn! Hier in deze tuin is het verboden één vrucht te stelen, men mag er geen appels afplukken.

Het was er maar één'tje, verbeterde Mozart, en hij smaakt naar nog.

Maar mijnheer riep de tuinman radeloos uit dat is de heveldingsappelboom van de groothertogin! Ze telt ze iedere dag en plukt ze eigenhandig! Wat moet ik doen wanneer ze morgen bemerkt dat... dat... Ik ga dadelijk hulp halen en neem u gevangen.

— Bedaar een beetje, tuinman. Kijk, geef dit briefje aan de groothertogin en zeg dat ik hier wacht op mijn straf.

En Mozart overhandigde het velletje papier met enkele noten reeksen. Daarboven had hij haastig « Appelsonate » geschreven en W.A. Mozart ondertekend.

*

— Johan (dat was de stijve kamerheer van de groothertog), kom eens gauw. Er zit een dief in de tuin, hij plukte appels en gaf dit briefje.

Johan repte zich, zoveel zijn stijve benen het hem toelieten, om de groothertog het briefje van de appeldief op een zilveren schotel aan te bieden.

Lieve, lieve, kom eens vlug hier. Wolfgang Amadeus Mozart, dat godenkind, dat genie zit in onze tuin. We moeten hem halen. En de groothertog verdween met zijn groothertogin in de tuin en heel het verbaasde gezelschap er achteraan.

Wolfgang moest toen vertellen hoe hij op de bank terecht was gekomen en waarom hij de appel plukte.

— Ik wacht op mijn straf, voegde hij er aan toe.

— Tot morgenvroeg hier blijven als onze gast en die appelsonate spelen, luidde het vonnis.

Constanze werd met de koets naar het kasteel gebracht, waar intussen de tafel reeds rijk gedekt stond en de oudste wijn werd opgehaald ter ere van de hoge gast ... Mozart speelde zijn finste menuetten.

Het is ook tijdens deze nacht dat « Don Juan » eigenlijk zijn eerste opvoering beleefde en werd gezongen door Mozart zelf. In de zachte herfstnacht zweefden de kristalhelder, blije en innige tonen door de openstaande ramen en deuren over de tuin en de appelboom luisterde zwijgend mee.

GOUD VOOR ROME

KST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

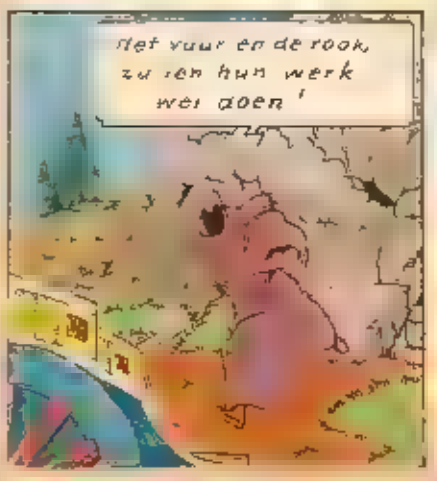

DE NIEUWE AVONTUREN...

Robinson heeft zich aangesloten bij een groep Russische kooplui, die over Siberië terug naar Moskou keren. Robinson wordt aangevallen door een groep Tartaren en krijgt een felle slag op het hoofd

TOEN de brave Portugees me zag vallen, trok hij z'n pistool en schoot in de richting van de bandiet, die me op het hoofd getimmerd had. De tweede Tartaar sprong echter op dit ogenblik toe. De Portugees gespte z'n zwaard los en wou de Tartaar een felle slag toebrengen. Hij berekende z'n slag niet goed en trof slechts het paard dat steigerde en zijn ruiter afwierp. Met een soort bijl kon de Chinese kameeldrijver de Tartaar onschadelijk maken. Toen bleef er nog de derde over. Deze bemerkte dat de Portugees zijn pistool opnieuw laadde en vond het beter het hazenpad te kiezen. Wanneer m'n redder me aanzienlijk zag overeind kruipen, juichte hij van vreugde want hij vreesde dat ik m'n laatste adem reeds uitgeblazen had.

GELUKKIG was ik slechts licht gewond en drie dagen nadien volledig opgeknapt. Het mooiste van de hele zaak was dat de Chinees, die me de kameel had verkocht, de betaling eiste. Ik weigerde en bij bracht me voor het tribunaal van een dorp. De rechter was werkelijk buitengewoon knap. Nadat hij geduldig geluisterd had naar onze verklaringen vroeg hij aan de Chinees: «Wiens knecht ben jij?»

Ik ben niemands knecht, antwoordde de Chinees. Ik begeleidde slechts deze vreemdeling, die van plan was mijn kameel te kopen.

Wie had je zulks gevraagd?

De vreemdeling zelf.

Dus was je op dit ogenblik de knecht van de vreemdeling. Het is dus maar juist dat deze laatste voor de kameel betaald. Daarop kon ik geen woord zeggen. Ik betaalde.

TOEN kwamen we aan een versterkte stad op de grens van het Chinees Rijk en een bode kwam ons tegemoet om ons te verwittigen, dat we door een leger van 10.000 Tartaren zouden aangevallen worden. Men zou ons echter van uit de stad een stevige begeleiding sturen. Inderdaad. Een escorte van tweehonderd Chinese soldaten reed ons tegemoet. Niet lang nadien zagen we een enorme stofwolk opstijgen. De vijand was in aantocht. Mijn Portugese vriend kwam toen op het genaial idee, vijftig van onze lui links en rechts van de Chinezen op te stellen opdat ze zich, maar het woord van de leuds «dapper zouden voelen tussen de dapperen»...

De Tartaren deden slechts een schijnaanval want toen ze veelden dat we vast besloten waren de stad te bereiken, trokken ze zich terug...

FLASH EN D

VERHAAL VAN GERARD LAVALLEE

JE weet waarschijnlijk dat de Engelsen sinds 1943 zeven basissen hebben gevestigd in hun sektor van de Zuidpool, vooral langs de kusten van Grahamsland. Onder de dieren die in deze streek leven, komen onder andere de zeeluipaarden voor.

Volgend verhaal is echt gebeurd. Vrienden van de schrijver waren de helden van dit avontuur in Grahamsland.

FLASH lachte dat hij ervan schokte en toonde daarbij zijn grote blauwe tabradorgebit. Daarna ging hij weer hoekje van het bootje verkennen en vond er zeehondshuid, een mondvoor aan harpoenen en jacht geriet. Na die verkenningstocht ging hij, zich kwispelen achteraan, in de boot neer liggen met zijn neus in de wind.

De [illegible] was een oude walvisvanger die tot jachtschip werd bevorderd. Langzaam weg in de richting van Terra Firma. Plots begon Flash te grommen, steeds luider en harder. Hij geraakte in een razende woede en blafte naar het zeehondenspek, was dat als een wolf meevaarde.

Koest Flash! beval Frederik.

De hond kroop weer in zijn scheip, maar bleef toch grommen. [illegible] de van verontwaardiging toen we in ons zog een soort zeehond opmerkten, we drie meter ongeveer ons op korte afstand bleven volgen. Af en toe stak [illegible] zijn kop boven water, spiende als geweldige muis en hapte dikke brokken uit het zeehondenspek. Wat een tanden had dat beest! Men zou gezegd hebben dat het van zins was onze hele spekvoorraad naar binnen te werken.

Dat is een zeeluipaard, verklaarde Frederik. Dat beest komt op mijn jachtterrein.

Toen hij dit zei, nam hij een roeispaan en, op het moment dat de zeeluipaard zijn muil weer opende, sloeg hij hem met de spaan gewelddig op de kop van het monster dat hevig in het water sprong, elegant de lucht en ons na maa na maakte. We zagen hem in het water krioelen en maken. Zijn prachtige huid blonk zilvergrijs en was met mooie witte vlekken bespikkeld. Aan de hals had het een zwaar litteken, waarschijnlijk een herinnering aan een verwoed gevecht. Een ogenblik later verdween het beest snel en soepel. De tijd kroop langzaam voorbij. We voeren tussen rotseilanden en ijsblokken.

— Wil je die zeeluipaard eens van dichtbij filmen? vroeg Frederik. Heb je er enkele brokken spek voor over?

En terwijl hij dat zei, begon hij met de roeispaan hevig op de rand van de boot te slaan. Enkele ogenblikken later zagen we de kop van onze sonderlinge gezel weer uit het water opduiken. Ik filmde hem rustig en het zacht geronk van mijn camera deed het beest boven water blijven en me verwonderd aankijken, want je moet weten dat de zeeluipaarden [illegible] nieuwsgierige beesten zijn.

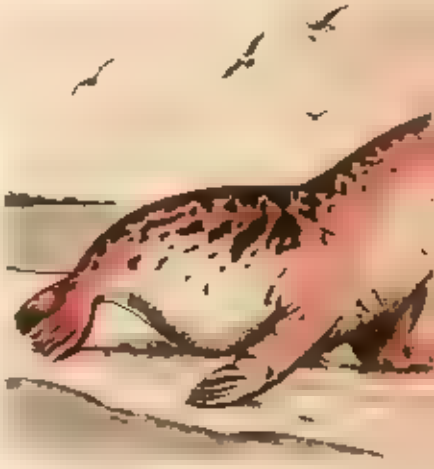

Toen ik ophield met filmen, wierp Dominik mij de ijs [illegible] poem en het water kleurde rood. De zeeluipaard zwom weg, maar kwam dadelijk weer terug. Tergend en woest beet hij in de bodem van ons bootje dat kraakte als droog hout. Ik moest Flash met al mijn macht tegenhouden, want de hond was te vervaarlijk en wilde met alle geweld in het water springen. Ondertussen bestookte het zeemonster ons bootje met zijdige staartslagen, en we schommelden gevaarlijk.

In het water bemerkte ik twee nieuwe luipaarden, die waarschijnlijk op de kleur van het bloed afgekomen waren. De zeeluipaard slaagde er in door een enige beweging de harpoen [illegible] en zwom dan in rechte lijn weg. Men zou gezegd hebben een waterski.

Ze verdwijnen [illegible] gekweten zijn grondig Christiaan. Die dieren worden beschermd door de watergeesten.

Christiaan, onze stuurman, was op de Falklandeilanden geboren en leefde voortdurend in de wereld van de watergeesten, die, naar het schijnt, bij iedere jacht aanwezig zijn.

Zo kwamen we bij twee eilandjes, die men de Falkeleilanden noemt, en het doel waren van onze tocht. Een van die eilandjes was helemaal bedekt met witte dieren.

— Dat zijn nu onze witte maaltoes, riep Frederik.

Die vogels die niet vliegen, staan op hun nest met hun kop tegen de wind in.

Het tweede eiland was helemaal overdekt met pingoeins. Andere pingoeins trachtten het kleine eilandje te bekampen om nog een klein plaatsje te vinden. Plots dook, tussen het eiland en onze boot, een zeeluipaard uit het water op. Met een sierlijke sprong kwam hij op een twee meter hoge ijsblok terecht. In zijn muil hield hij een ongelukkige pingoein. Hij beet het dier in de keel en rukte het daarna in twee van boven naar onder.

Wat een wreedaard! zei mijn vriend.

E LUIPAARD

TEKENINGEN VAN RENE HAUSMAN

Een luipaard valt alles aan wat hij meester kan, ook zijn gelijken. Hij staat steeds klaar om alles wat binnen zijn bereik valt te verorberen. Zeeluipaarden ziet men nooit in groep, altijd alleen. Bij onze terugkeer naar het eiland Ross, waar we de «Prins Olaf» moesten weervinden, werd het weer slechter. We kregen onze boot bijna niet vooruit. Na twee uur vechten tegen wind en water, bereikten we het eerste eiland, en daar liepen we op een rots. Het water stroomde in onze boot. Nat tot op de huid, konden we het schip gelukkig op het strand trekken.

Nu moesten we dadelijk twee dingen doen, zei ik: een vuur aanleggen op een hoogte om onze ligging te signaleren, en een ijshut bouwen om de nacht door te brengen, want anders vinden we hier ons graf. Christiaan sprong op een uitstekende rots met enkele repen spek. We hadden dat spek meegenomen om er lampolie van te maken, maar moesten het nu als «brandhout» voor ons signalisatievuur gebruiken. Weldra flakkerde een vlam omhoog en tekende in de hemel een dikke zwarte rookpluim. Frederik en ik bouwden intussen, met dikke stenen die we op het strand vonden, een hut.

We stopten alle gaten dicht met sneeuw. Grout was onze hut niet, ze boodt nauwelijks plaats voor vier. Flash inbegrepen. Frederik kwam de laatste aan.

Ik heb daarboven wat genoten van de stille avond, zei hij.

Flash hield veel van onze nachtelijke gesprekken. De labradors, die nog voor de twee derden wild zijn, worden alleen beheerst door hun meester die ze kinderlijk liefhebben. De hond lachte me toe, stak zijn kop uit, streelde me en was zichtbaar gelukkig.

De moeder van Flash, een sleetrekhond, was in een sneeuwstorm in Groenland omgekomen. Ik had Flash in mijn hals opgenomen, met de melkfles opgekweekt, en hem daarna naar de ander hoek van de wereld meegenomen. Voor het ogenblik verwarmde hij me en keek me met tedere ogen aan, ogen waarin een rode vlam gloeide.

Hij voelde alles sterk aan, raadde heel veel, en was meer dan slim.

Je bent een fijne hond, fluisterde ik hem in het oor, terwijl ik met mijn hand zachtjes langs zijn flanken streelde.

Je bent een stuk vos, je hebt iets van de kat, en er schijnt ook wolvenbloed in je aderen te lopen, maar je bent niettemin een sterke, mooie hond!

Flash bleek voldaan door deze huidebuik en samen vielen we in een diepe slaap.

's Anderendaags 's morgens kwam Christiaan, die de eerste was opgestaan, ons melden dat hij in de verte het geluid van een sirene had gehoord, zonder nochtans een boot te kunnen ontwaren.

Laat ons maar open dat het een boot is, zei Frederik.

We liepen naar het strand. Ik keek naar de einder maar op de zee was er geen spoor van een schip te ontdekken. Ik werd ongerust. Ik volgde Flash die zich naar de plaats keerde van waar een zeker gerucht kwam. Na enige tijd zag ik in een dikke mist een levend wezen op de rots liggen. Christiaan en Frederik waren ook naderbij en nu hoorden we duidelijk het sirenegeluid. Het was een prachtige zeeluipaard die op een rots zijn huldelied aan de zee zong. Zijn soepele, lijf, zijn platte ronde snuit en zijn muil, die bijna tot aan de ogen kwam, deden onvermijdelijk aan een geheimzinnig kruipdier denken. Het was een sterk dier. Frederik, onze natuurkundige, wierp een steen naar de zeeluipaard om hem in beweging te zien. Hij richtte zich half op, keek ons kwaad aan, opende zijn vervaarlijke muil en scheen wel met ons te lachen. Flash begon geweldig te blaffen. De zeeluipaard sprong recht tegen Flash aan. Flash ontweek hem, maar de luipaard sprong op Frederik die hals over kop neerviel, recht sprong maar niet vlug genoeg, want de luipaard had zijn kleren beet. Gelukkig kon Frederik zich losrukken en naar ons lopen. We zagen toen dat zijn drie dikke broeken doorgebeten waren, en zijn hemd wapperde door de flarden van zijn kleding.

Toen we hem toch gaaf en gezond zagen, begonnen we hartelijk te lachen. De luipaard was blijven staan, had zich recht gezet, en opende zijn dreigende muil.

We wierpen een hele reeks stenen naar het best en het vluchtte terug naar het water. Frederik vergat niet de lappen, die de zeeluipaard uit zijn broek gebeten had op te rapen en daarna begon hij zelf hartelijk te lachen.

Ha die verdulvende luipaard, zei hij. Ik ben niettemin gelukkig hem eens te horen zingen, want ik dacht dat het luipaardlied een legende was.

We onderhielden goed ons vuur, want dat was onze enige hoop.

(Vervolg blz. 19.)

...VAN ROBINSON CRUSOE

GEILLUSTREERD DOOR A. WEINBERG

WE trokken over vele stromen en reden nog weken lang voor we eindelijk de uiterste grenzen van Moskou bereikten. Na zovele maanden Christen grond! Iedereen kan zich voorstellen hoe blij ik was.

— Verheug je niet te vroeg, zei een Schot me. Ik heb gehoord dat er hier nog menschen wonen die afgoden aanbidden.

Ik geloofde mijn Schotse vriend niet doch na een paar dagen bemerkte ik inderdaad mensen die een beeld aanbaden dat, in mijn ogen, afschuwelijk lelijk was. Het was waarschijnlijk juist offerdag want we zagen een heleboel mensen met het gezicht tegen de grond liggen. Toen ze ons in de gaten kregen, vluchtten ze naar hun hutten.

EERST was ik nieuwsgierig maar mijn nieuwsgierigheid veranderde spoedig in woede. Ik kon er niet aan weerstaan mijn paard de kant van het afgodsbeeld uit te sturen om met een sabelslag het beeld te onthoofden. De Portugees, van zijn kant, scheurde het schapenvacht van het beeld. Het resultaat van onze tussenkomst liet niet lang op zich wachten. Heel het dorp kwam in opstand en in een oogwenk waren wij omringd door een menigte, die vast besloten was ons die heiligschennis betaald te zetten. We gaven onze paarden de sporen en konden te nauwernood aan de volkswoede ontsnappen.

DEZE tegenslag maakte me razend. Enkele mijlen verder stopte onze karavaan en ik besloot van de nacht gebruik te maken om terug te rijden naar het dorp en de afgod te vernielen. Ik kon er een Schot en zijn vriend toe overhalen met mij mee te gaan. We vermomden ons als Tartaar en vertrokken in stilte zonder door iemand opgemerkt te worden. Iedereen sliep in het dorp. De Schot stelde voor het beeld mee te nemen en het op een afstand van het dorp te verbranden om iedere onaangename verrassing te vermijden. Het beeld was echter te zwaar. We moesten het ter plaatse verbrijzelen. Op dit lawaai verscheen er op de drempel van de tempel van de priesters, een gestalte...

(Wordt vervolgd.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN

TEKST EN TEKENINGEN

POM EN TEDDY

VAN FRANS CRAENHALS

DE WITTE RUITER

TWEEDE DEEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED HUNCKEN

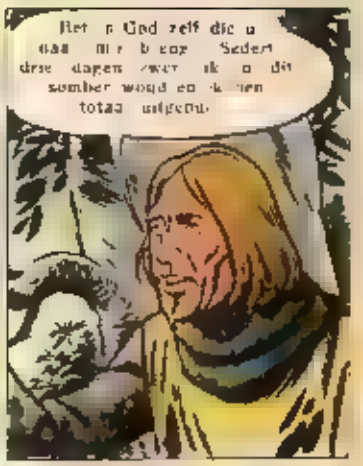

IK LUISTER NAAR DE HOORSPELEN

IN ieder huisgezin kan je een radio vinden en uit sommige van deze toestellen galmt de muziek van 's morgens tot 's avonds. Al te vaak is men er tevreden mee dat de radio « speelt » en luistert eigenlijk slechts met een half oor naar de programma's die uitgezonden worden. Gelukkig zijn er ook nog mensen die hun radio slechts inschakelen wanneer een bepaalde muziek, een bepaalde gesproken uitzending hen interesseert. Vooral in de winter heeft de radio een speciale aantrekkingskracht en een deel van onze lezers schijnt met voorliefde te luisteren naar de hoorspelen, andere vertellen ronduit dat de schoolradio de kroon spant en alleen deze uitzendingen hen bekoren. Hier gaan dan enkele puike antwoorden op onze vraag : « Hou je van de hoorspelen ? »

WIJ LUISTEREN NAAR DE HOORSPELEN

IK lig ziek te bed en luister dus heel graag naar de radio. De hoorspelen doen me uur en tijd vergeten. Liefst hoor ik die welke het leven weergeven van beroemde personen of welgekende boeken behandelen.

Gustaaf van Lierde, uit Denderleeuw.

IK ben dol op alle goede, boeiende hoorspelen. De uitspraak en de intonatie moeten nochtans keurig zijn alvorens ik een hoorspel goed vind.

François Helaars van Melsele-Waas.

MIJN voorkeur gaat naar dramatische stukken met een gelukkige afloop. Hoorspelen die over de oorlog handelen vind ik altijd verschrikkelijk !

Peter Einfeld, van Den Haag.

HOORSPELEN ?... LAAT ZE MAAR KOMEN !

IK hield niet van lezen maar was altijd de eerste om naar de hoorspelen van de radio te luisteren en ze daarna, zo mogelijk, nog te lezen ook, zoveel smaak had ik er in gekregen ! Ze kunnen in de radio de wind zo goed nabootsen, en je kan de trein horen rijden en de voetstappen kraken op het grint...

L. D'Hondt, van Terhagen.

DETECTIVEHOORSPELEN zijn me het liefst. Ik leef mee met de achtervolgde bandieten, de zoekende politie... Ik hoop eens een hoorspel te beluisteren met als hoofdpersonages Kuifje en zijn vrienden.

Godelieve Hendrickx, van Brasschaat.

MET pa, ma en zus luister ik regelmatig naar de hoorspelen. Ze zijn vooral voor grote mensen maar wij vinden er toch dikwijls ook onze gading. Detectives hoor ik het liefst. De hoorspelen van de schoolradio zijn dikwijls prachtig !

Jacques Depré, van Maldegem.

HOORSPELEN vormen een aangename afwisseling in de muziekprogramma's. Ik hoor het liefst diegene die handelen over het leven van grote componisten. De jaarlijkse wedstrijd voor hoorspelen door de B.N.R.O. ingericht vind ik interessant. De uitspraak van bepaalde acteurs laat soms te wensen over !

Jan Geysen, van Heide.

HOORSPELEN houden ons in spanning : « Wat zal er nu gebeuren ? » vragen we ons af en zitten vol spanning rond de radio. Hoorspelen zorgen niet alleen voor de « ontspanning » doch ook voor de « ontwikkeling » van de luisteraars !

Pierre de Vocht, van Lier.

ALLEEN DE SCHOOLRADIO !

NEEN, hoorspelen boeien me niet. Ik luister liever naar de schoolradio. Men kan er leren over plant-, dier- en sterrekunde, muziek, biologie, enz., enz. Ik zou willen dat het alle dagen schoolradio was !

Marcel Claes, van Anderlecht.

DE schoolradio heeft mijn voorkeur. Leerzame, nuttige en boeiende onderwerpen worden hier behandeld. Schoolradio geeft ons raad en verrijkt onze woordenschat merkelijk. Naar het kinderuurtje luister ik soms ook.

Robert Vonck, van Dilbeek.

IK luister liefst naar muziekuitzendingen. Op school hebben we ook een radio en we hebben les gekregen over de verschillende muziekinstrumenten. Dat was heel fijn en ik heb alles genoteerd om het niet meer te vergeten.

E. de Witte, van Gent.

Alle vrienden wier opstel hier gepubliceerd werd krijgen een mooie prijs.

KUIFJE ONDERVRAAGT ZIJN VRIENDEN

WELKE STIEL OF WELK BEROEP ZOU JE LATER WILLEN UITOEFENEN EN WAAROM ?

Schrijf je antwoord kort en bondig en stuur het voor Dinsdag 22 Juni !

TALRIJKE PRIJZEN

ARTISTENINGANG

AJAX PRESENTEERT DE FIETSENDIEF

TEKST en TEKENINGEN van TIBET

(Wordt vervolgd)

FLASH

VERVOLG EN SLOT

Tegen de avond zagen we een boot op ons toekomen. Enkele weken later verlieten we de oostkant in de richting van Oscar Coast, waar ik enkele Weddelzeehonden wou filmen.

Ik joeg mijn honden op en ze draafden vooruit met Flash op kop. Mijn jachthonden hielden dolveel van sledetochten. Ter plaatse gekomen zagen we een zeehond uit het water komen. Vier honden begonnen met het dier te spelen, liepen er rond, sneden hem de terugweg naar het water af, beten hem in zijn rug en blaften luidruchtig.

Op onze terugweg zagen we voor het eerst een bijna spierwitte zeeluipaard. Hij lag op een ijsrots en opende wijd zijn muil wanneer een goëland voorbij vloog.

Daar ik jammer genoeg de sirene-luipaard, die in Frederiks broek gebeten had, niet had kunnen filmen, naderde ik voorzichtig de witte luipaard die een zonnebad nam. Snel nam ik enkele foto's. Alles ging opperbest, tot op het moment dat ik tot op vier meter van het dier was genaderd... en struikelde! Het richtte zich dreigend op. Ik riep Flash ter hulp. Flash viel onmiddellijk hevig blaffend aan. De luipaard hapte naar mijn hond, die gelukkig wist te ontwijken. Toen kwamen de andere honden. Allen gromden vervaarlijk: King, Tempest, onze dappere, kleine Ifo, Storm en Blizzard. Het werd een wild gevecht, vol gehuil en geblaf.

De zeeluipaard was reeds helemaal overdekt met rode strepen van de kwetsuren die hij opgelopen had.

Hij trachtte zich met zijn staart te verdedigen, sloeg de honden in de sneeuw, maar ze hernamen steeds opnieuw het gevecht. Flash werd gekwetst aan de oren, maar bleef de luipaard verder aanvallen.

Het gevecht werd woester en woester. Ifo, die Flash was komen helpen, werd met bloedende muil buiten gevecht gesteld en lag in de sneeuw te kermen.

Op dat ogenblik kwam Frederik naar voor, en doodde de luipaard met één kogel in de muil. Het was een meesterlijk schot. We velden de luipaard, want bij had een prachtige huid. Daarna huilden de honden van honger en we gaven hen royaal hun deel van het vlees. Ook de goëlands streken krassend neer, want ze wilden een deel van de buit.

★

Spijts al onze zorgen stierf Ifo 's anderendaags.

De filmopnamen van deze tocht overtroffen ver onze stoutste verwachtingen. Dank zij onze honden was de passage van het gevecht met de zeeluipaard een schitterend fantastisch schouwspel, dat de grote prijs van de documentaire film verwierf. De vedette heette: Flash.

KUIFJE OP REPORTAGE

EEN HUIS VOL SPOKEN

VORIGE week was ik te gast bij een goede kennis. Een eigenaardig man. Multatuli zag hem zeker ook een vat vol tegenstrijdigheden hebben genoemd, want alhoewel hij geen vliegske kwaad zou doen, is zijn geliefkoosd tijdverdrijf het opsporen, verzamelen, en herstellen van wapens van allerlei herkomst en soort: degens, daggen, zwaarden, hellebaarden, dolken, geweren, pistolen, haakbussen, enz., enz., in een woord: alle voorwerpen waarmee de menschen elkaar in de loop der eeuwen op een directe manier naar de andere wereld hebben geholpen.

Opvallend is het feit dat er geen enkel modern wapen in de verzameling voorkomt. Geen browning, handgranaat, mitrailleur, of wat sedert een goede eeuw aan geperfectionneerd materieel gebruikt wordt om de tegenstander op een, zo mogelijk, radikaler, en alleszins massiever manier «nâ patres» te sturen.

TOEN ik mijn vriend vroeg waarom hij een afkeer heeft voor de moderne instrumenten van de oorlogsgod, gaf hij me een antwoord dat me niet helemaal voldeed:

— In vroeger eeuwen voerde men oorlog met stijl en ridderlijkheid, verzekerde hij. In die antieke wapens steekt maanden handenarbeid van mensen die van geslacht op geslacht het wapensmidambacht tot een kunstambacht wisten te maken. Bekijk maar eens de sierlijke vorm, de verzorgde afwerking van al de dingen die je hier in mijn arsenaal ziet, en vergelijk dat maar eens met die zielloze serieproducten van nu! Zowel in het vervaardigen als in het hanteren wordt de mens thans helemaal verdrongen door het automatische. En op de koop toe moet men zich nu verdedigen tegen onzichtbare vijanden, en zijn vrouwen, kinderen, zieken en ouden van dagen op eenzelfde lijn gesteld als de weerbare mannen. Dat zijn de redenen die me in het verleden teruggedrongen hebben, zo besloot mijn vriend zijn romantische verklaring.

Dit is een eenvoudig Japans ridderharnas. Opvallend is het gelaatsmasker dat men voor een angstreflex zou houden.

BEKIJK eens aandachtig de zuivere sobere lijnen van dit zwaard! Het is meer dan tien eeuwen oud en werd gehanteerd door een stoere Viking die met zijn snek de Schelde heeft opgevaren en daar mischien het onderspit heeft moeten delven, want men heeft het zwaard voor enkele jaren gevonden in het slib van deze stroom. Dank zij dit slib bleef het zo goed bewaard. Aan de versieringen te oordelen moet het aan een hoofdman toebehoord hebben.

En wat denk je van dit samoerajzwaard? Dit Japans wapen is zeker zo oud als het Vikingtuig. De Japanners waren grootmeesters in de wapensmeedkunst. Vooraleer een Japans wapensmid een ridderzwaard ging smeden, hulde hij zich in zijn schoonste gewaden en ging naar de tempel de zegen van de oorlogsgod afsmeken over zijn werk, dat maanden in beslag nam! Wanneer zo'n wapen eindelijk klaar kwam, werd het getest op gevangenen. Over de kriteria van zo'n test zal ik je liever maar niet onderhouden, want dat is de minder schone kant van de zaak.

— Hoe vind je mijn verzameling cavaleriesabels uit de tijd van Napoleon? Deze hier behoorde aan een Frans officier. De moet moet er mee gekerft hebben, want de snee heeft zwaar geleden. En dat hier was het eigendom van een ruiter van Wellington. Voel maar eens hoe zwaar en solied zo'n wapen is! Om dat te hanteren moet men alle dagen spek met eieren eten. Dat is wat anders dan een browning die de eerste de beste halve gare kan bedienen. Alle wapens die sedert Napoleon werden vervaardigd interesseren me niet meer, herhaalde mijn «antiquair».

— Hier heb ik nog een prachtstuk, zei hij met fierheid: een Spaanse soldeniershelm die door een haakbuskogel werd doorboord. Je kunt nog duidelijk de sporen van het projectiel zien.

In deze maliënkolder, een echte stalen trui (wat 'n werk moet dat geweest zijn om die duizenden maliën te smeden!) zijn «enkele steken uitgevallen»...

Met deze goedendag kon men zijn «vriend» niet van kilometers afstand of duizende meters hoogte een «goeie morgen» wensen. Men zei dat van man tot man.

Dit is een afgebroken Romeinse lanspunt. Men heeft die gevonden op een Romeinse begraafplaats...

Rond het portret van Mary Stuart hangen de pronkstukken van de verzameling.

Schuchter heb ik mijn vriend de vraag gesteld of hij aan spoken geloofde. Want stel je maar eens voor, dat al de mannen, die door de tuigen die hij heeft verzameld de dood vonden, zich iedere nacht om klokslag twaalf in zijn huis moesten verzamelen, wat voor 'n vreemde bijeenkomst zou dat niet worden? Er zouden daar zeker talrijke zeerovers, Arabieren, Romeinen, Zwitserse landsknechten, Spaanse ruiters, Duitse huurlingen, Franse infanteristen, ridders van beide zijden van de Rijn in een vreemdsoortige bijeenkomst over hun avonturen komen vertellen.

En wie weet zou het bij een meningsverschil over een klein detail tussen al dat krijgsvolk in spookgewaad niet tot een nieuw handgemeen komen, waarin de man die hen door zijn collectie bij elkaar heeft gebracht, zeker zou meegesleept worden...

Dat fantastisch spookbeeld deed mijn vriend alleen maar lachen.

— Laat ze maar komen! zei hij. Ik heb ook nog een paar zeer degelijke toverboeken liggen met hokus pokusformules van de beste soort. Ik zal ze daarmee wel klein krijgen, mijn nachtelijke gasten!...

Johan de BRABANDER.

Te midden van al deze wapens hangen oude gravures die een duidelijk beeld oproepen van krijgstaferelen uit lang vervlogen eeuwen.

HET GELE TEKEN

Mortimer volgde het Gele Teken door de verlaten straten van Londen en is, net als het monster, afgedaald in de riolen. De professor komt in een galerij en wil terugkeren doch achter hem valt er een zware poort neer.

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

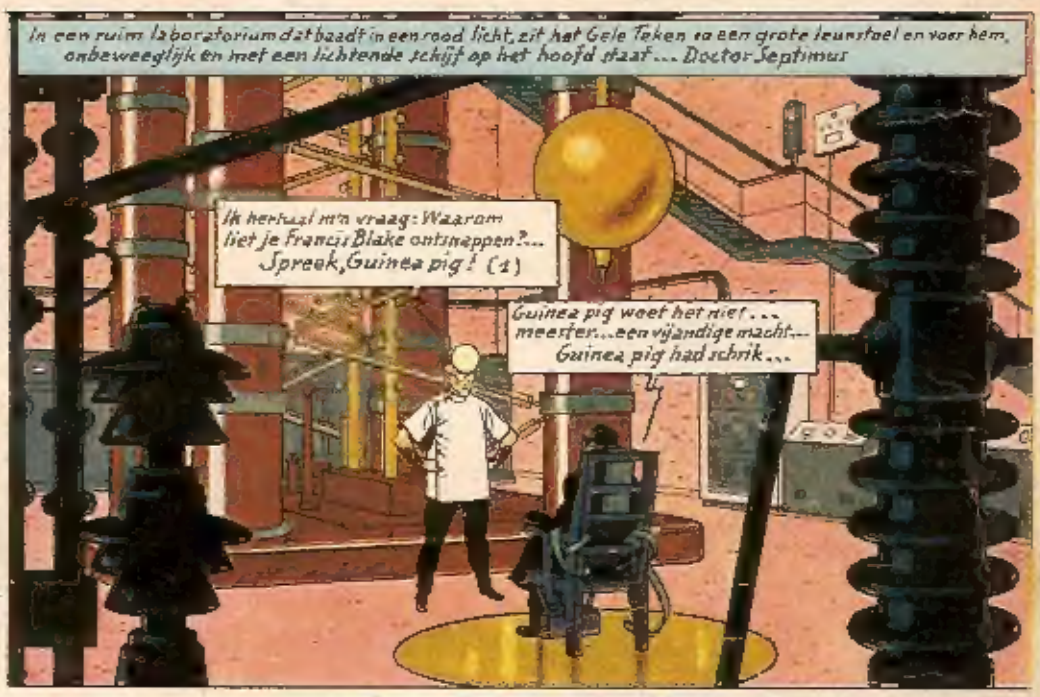

(1) TROEFKONIJN

1954

Wilt U net als ik ook deze Jaargang compleet krijgen?

Probeer dan de eerste 8 en laatste 2 delen toe te voegen, ik scan en plaats wat ik er van heb en als U ook meehelpt moet dit lukken!

mvg de Collector